

Obnova

Stále viac a viac je dnešný človek nútený uvažovať o tom, ako zachovať životné prostredie, a tým aj samého seba. Ekologická kríza je celosvetový fenomén. S obavami počujeme správy o narušenej ozónovej vrstve, ktorá chráni Zem pred škodlivým kozmickým žiarením, o rádioaktívite v ovzduší, o atmosfére zamorenej exhaláciami, o vodách oceánov a riek, ktoré sú stále viac a viac znečistené jedovatými odpadmi, o kyslom daždi, ničiacom naše lesy a štruktúru pôdy. O tom ako vymierajú desiatky druhov rastlín a živočíchov. Vnucuje sa nám otázka: Ako dlho ešte budú môcť odolávať živé organizmy, vrátane nášho ľudského? Akú má vôbec šancu život na prežitie tam, kde človek sústavne ničí svoje životné prostredie a nemôže sa dostať z bludného kruhu, do ktorého sa sám uväznil, a nemá dosť síl, aby ho prelomil?

Musíme si otvorene povedať, že tento stav prírody je len priamym odrazom disharmónie vo vnútri človeka. Tam, kde človek ignoruje a popiera Tvorcu a jeho zákony, kráča v ústrety zániku.

V časopise Veda a život sa objavuje názor svetového vedca, ktorý konštatuje veľmi dôležitú vec: Je potrebné skončiť so zvráteným názorom o „kontrolu a nadvláde človeka nad prírodou“ a nahradiť ju novým názorom. Navrhuje pojem „správcovstvo“. My všetci vieme, že ten pojem je predsa evanjeliovým pojmom. Byť múdрым správcom toho, čo nám bolo zverené.

Nezabúdajme ale, že okrem vz'ahu Pán – správca nájdeme v evanjeliu ešte dokonalejší vz'ah: Otec – deti. Svet a príroda sú pre nás ešte oveľa vzácnejším: Sú darom z lásky. V každom, aj v tom najmenšom zázraku prírody môžeme čitateľne vnímať vyznanie Božej lásky voči nám, svojim deťom. Zažiť toto vedomie by znamenalo objaviť úplne nový prístup k prírode a úplne nové zachádzanie s ňou. Potom by už nebola žiadna ekologická kríza. Ale pokiaľ k tomu človek dospeje, nech sa zatiaľ naučí byť

aspoň svedomitým správcom tohto jemu zvereneného daru.

Je zaujímavé, že v pradávnych dobách Starého zákona, keď sa v prírode objavili výrazné výkyvy a disharmónie, ako napríklad potopa, veľké sucho, zemetrasenie, hlad a choroby, proroci vždy nekompromisne volali: „Toto spôsobilo naše odvrátenie sa od Pána, náš hriech! Zmeňte zmýšľanie! Obráťte sa! Dajte do poriadku svoje srdce! – Všetko je spojené v jednote. Hmotná príroda s neviditeľnou sférou ducha v človekovi. Všetko záleží na tom, či náš život je v súlade s Tvorcom alebo nie.

Podobne nekompromisnú výzvu je potrebné adresovať aj dnešnému ľudstvu a svetu. Cirkev má byť Božím hovorcom, ale aj príkladom a cestou, ako túto záchranu zrealizovať.

Je tu jedna úžasná nádej: Zatiaľ čo veda doposiaľ neobjavila dostatočný spôsob, ako vyčistiť a obnoviť čistotu ovzdušia, oceánov a pôdy od ničiacich škodlivín, ale my vieme o spôsobe, ako obnoviť a očistiť to oveľa dôležitejšie duchovné ovzdušie sveta, na ktorom závisí všetko ostatné.

Boh nám tento spôsob zjavil. Je to jeho Láska, jeho náruč, otvorená pre každého, kto sa do nej vloží. V tejto láske zanikajú všetky hriechy, ktoré zamorujú nielen dušu človeka, ale aj otravujú ovzdušie celého nášho sveta, a to tým najnebezpečnejším smogom zla. Je to sviatosť zmierenia. Zmierenie sa s hnevnikmi, očista, uzdravenie. Kresťan je nový tvor. Je zmierený s Bohom skrze Kristove zásluhy. Boh už nepripočítava človeku jeho poklesky. Odpisuje dlhy, sníma záťaž.

Keď pristúpime k veľkonočnej sviatosti zmierenia, uvedomme si dosah tohto zmierenia. Netýka sa to len nás osobne, ale mení stav sveta, umožňuje Bohu, aby skrze naše srdce vstúpil do tohto sveta k jeho záchrane.

Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.

1. Pána chcem velebiť v každom čase,* moje ústa budú ho vždy chváliť.
2. Pán je sláva mojej duše,* nechže to počujú pokorní a nech sa tešia.
— R.
3. Velebte so mnou Pána* a oslavujme jeho meno.
4. Hľadal som Pána on ma vyslyšal* a vytrhol ma zo všetkej hrôzy.
— R.
5. Na neho hľadte a budete žiarit* a tvár vám nesčervenie hanbou.
6. Úbožiak zavolať a Pán ho vyslyšal* a vyslobodil ho zo všetkých tiesní.
— R.

Podobenstvo o márnotrattom synovi

Známe Podobenstvo o márnotrattom synovi sa právom považuje za „evanjelium v evanjeliu“, za živú skratku celého evanjeliového posolstva. Zámienku na jeho vyrozprávanie dali Ježišovi farizeji. Vyčítali mu totiž, že chodí na hostiny s mýtnikmi a hriešnikmi. „Spravodliví“ farizeji a kajúci hriešnici predstavovali Ježišovi dvoch bratov. A on im predstavoval Otca, túžil im ho priblížiť. Márnotrattý, božsky bohatý na milosrdenstvo je tu vlastne Otec. A cieľom celého rozprávania je pozvať oboch synov na hostinu, aby sa radovali s ním. To znamená, aby sa prijali navzájom ako bratia a obaja objavili milosrdnú dobrotu Otca. To si vyžaduje obrátenie. Cieľom obrátenia však nie je to, čo zanechávame, hriech, ale radostná hostina s Otcom.

Ktosi duchapľne povedal, že skutočná konverzia nespočíva ani tak v zmene konania ako v zmene predstavy o Bohu, a túto musia urobiť spravodliví i hriešnik. Iste, pri pohľade na Božiu dobrotu, ktorá sa najvýraznejšie prejavila v obetovaní vlastného Syna, si človek plne uvedomí aj hrôzu hriechu, ale najmä bezhraničnú Božiu lásku. Podstata hriechu mladšieho i staršieho brata spočíva práve v nesprávnom vzťahu k Otcovi. Mladší si zakladá na svojej dospelosti, sebastačnosti, nároku na dedičstvo a odchádza na cestu konzumu. Až keď príde o peniaze i česť, zisťuje, že to najcenejšie, čo stratil, bol práve otec. Starší brat šiel medzitým cestou povinnosti. Náboženstvo predpisov, istoty, ale aj nedocenenia a osamelosti, náboženstvo bez ozajstného vzťahu k Otcovi i bratom, ktoré robí toľko problémov vnútri cirkevných spoločenstiev. Tí síce neodídu z Otcovho domu, ale nežijú v nich ako synovia. Nezažívajú Otcovu milosrdnú lásku.

Otcovi v podobenstve i tomu nebeskému ide o obidve skupiny svojich detí. Jednorodený Syn, ktorý toto podobenstvo rozpráva, veľmi túži, aby sme takto objavili jeho i nášho Otca. Miluje nás nie preto, že sme dobrí, ale že on je náš Otec. A s nami všetkými sa chce radovať na nebeskej hostine. „Pane, zmilúvaš sa nad všetkými, veď všetko môžeš, a prehliadaš hriechy ľudí, aby sa kajali. Lebo miluješ všetko, čo ja, a nepohrdaš ničím, čo si vytvoril,“ modlí sa už starozákonný autor Knihy múdrosti.

Skutočne zakúsiť Božie milosrdenstvo neznamená ľahkovážne sa naň spoliehať. Znamená aj zanechať hriech, ale najmä zažiť radostný návrat do otcovského domu. Chorobou hriechu sme nakazení všetci. Rozdiel je len v tom, nakoľko si to uvedomíme. No v každom prípade je z toho veľká radosť v celom nebi. Už ranní duchovní otcovia pripomínali, že najväčší zážrak je, keď človek pocíti túžbu po obrátení a dá sa na pokánie.

Pôstne obdobie sa kráti. Evanjeliové podobenstvo dnešnej nedele nie je len povrchnou pripomienkou, že treba pamätať aj na veľkonočnú spoveď a neodkladať ju na poslednú chvíľu. Predovšetkým je výzvou objaviť Boha ako márnotrattne milosrdného Otca a pocítiť túžbu vrátiť sa k nemu.

Marián Gavenda

▲ Minulú nedeľu sa konala pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Táto zbierka bola určená zvlášť na opravu a pozlátenie vištických kalichov.

Na tento účel sa vyzbieralo 511,53 EUR. Za opravu a pozlátenie kalichov sme zaplatili 450,- EUR. Bohuznáma rodina zo svojich finančných prostriedkov zaplatila opravu a pozlátenie cibória, v ktorom sa uchováva Najsvätejšia Sviasť Oltárna v bohostánku. Všetkým štedrým darcom vyslovujeme úprimne: Pán Boh zaplatí!

▲ **Posviacka kalichov a cibória sa uskutoční v nedeľu 14. marca 2010 pri svätej omši o 8.00 h.**

▲ V piatok o 16,30 h. a v nedeľu o 14,30 h. sa budeme modliť Krížovú cestu.

V našom boji so silami zla

Podobný svojmu krstnému patrónovi, Svätému Jozefovi, náš svätý Otec, pápež Benedikt XVI., sa tiež niekedy javí akoby stál sám uprostred noci. Človeku sa zdá, akoby sa s prebiehajúcim Rokom kňazov sily zla zúfalo pokúšali diskreditovať Svätého Otca a znetvoriť tvár Cirkvi. Dni hanby a temnoty prichádzajú na kňazov, milovaných našim Pánom, v mnohých krajinách. Nie je to znamenie toho útoku na kňazstvo, ktoré sa bude rozrastať v posledných časoch?

Domnievam sa, že sme svedkami diabolského náporu na Nevestu Baránka. Pokúša sa ju zničiť útokom na najzranenejších jej služobníkov práve v ich telesných slabostiach. Viac než inokedy musíme prosiť Nášho Pána, aby rozptýlil sily zla žiarou svojej Eucharistickej Tváre. „Bože buď nám milostivý a žehnaj nás, a tvoja tvár nech žiari nad nami.“ (Žalm 67,2)

Náš Pán Ježiš Kristus zvráti skazu vytvorenú diablom a jeho ľudskými spojencami a dá svojim kňazom a svojej Neveste Cirkvi znovu sa obnoviť slávou svätosti, ktorá ohromí jeho nepriateľov a bude začiatkom novej éry svätcov, martýrov a prorokov.

Nemali by sme ponúknuť novú prípravu na Slávnosť Svätého Jozefa Jozefovi, ktorému Boh zveril vedenie „domácnosti“ Cirkvi: Pápežovi Benediktovi XVI.? Nie je náhoda, že v týchto dňoch boja proti silám zla Petrov nástupca nesie meno Jozefa, ochrancu celej Cirkvi. Boží úmysel sa ukazuje ako prezieravý často práve v takýchto detailoch.

Doporučujem Modlitbu ku Svätému Jozefovi, ktorú Pápež Lev XIII. vyhlásil spolu s encyklikou Quamquam pluribus v roku 1889. Dnes je snáď ešte vhodnejšia, než keď bola pred stodvadsiatimi rokmi napísaná. Na mnohých miestach sa túto modlitbu zvyknú modliť po modlitbe ruženca.

Sväté omše v 4. pôstnom týždni (C)

15.III. pondelok

17.00 Za + Jána, Zuzanu a Jána

16.III. utorok

17.00 Za + Františka Peška a rodičov

17.III. streda

17.00 Za + Valentína a Serafínu Kulifajových

18.III. štvrtok

17.00 Za + Vincenta Ochabu, manželku a dcéru

19.III. piatok

17.00 Za + Jozefa Mocika a bratov

20.III. sobota

8.00 Za + Jaroslava Tibenského a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

21.III. 5. Pôstna nedeľa (C)

8.00 Za + Jozefa Tibenského a rodičov

Lektori: Hrdlovičová, Šúplatová

9.15 Za farníkov

Lektori: Pešková, Kordošová

Liturgický kalendár

15.III. pondelok	sv.Klement Ján Mária Hofbaetr, kňaz
16.III. utorok	sv.Heribert, biskup, sv.Tacián, mučeník
17.III. streda	sv.Patrik, biskup
18.III. štvrtok	sv.Cyryl Jeruzalemský, biskup a učiteľ Cirkvi
19.III. piatok	sv.Jozef, ženich P.Márie - slávnosť
20.III. sobota	sv. Archip

Anjel *Nádeje*

Nádej je očakávanie dobrej budúcnosti, ktoré vzbudzuje dôveru. Svätý Pavol vníma vieru, nádej a lásku pokope. A teológia z toho urobila učenie o troch božských cnostiach. Nádej teda nie je iba čisto ľudskou schopnosťou. Skôr ju Boh vnára do našej duše. Je to odlesk Boha v našej duši. Dáva nám schopnosť pridržať sa nádeje na vydarený život proti všetkej beznádeji a rezignácii. Teológia to nazýva nádejou, že budeme spasení a vykúpení. V našej dobe vznikli nové návrhy teológie nádeje. Roku 1964 Jürgen Moltmann napísal svoju teológiu nádeje. Ateistický filozof Ernst Bloch napísal veľké dielo s názvom *Princíp nádej*. Vo svojom diele sa zaoberá tým, ako človek vo všetkom mimo seba siaha po lepšej budúcnosti, v konečnom dôsledku po lepšej budúcnosti v zasľúbenej zemi, ktorá sa v kresťanskej tradícii nazýva raj. V tanci, v hudbe, v architektúre, vo všetkom človek vyjadruje svoju nádej na lepší svet, na väčšiu slobodu, viac krásy, viac lásky, no a nakoniec aj na domov. Človek si sám nestačí. Má neutíšiteľnú túžbu po šťastí. Sníva o krajšej budúcnosti. Nádej nie je len niečo súkromné. Chce nás vyburcovať, aby sme sa zasadzovali za chudobných a aby sme zúrodnili svoju nádej práve pre tých, ktorí nemajú nádej. Nádej nám umožňuje zasadzovať sa za tento svet, a pritom nerezignovať pri všetkých tých neúspechoch, ktoré musíme zhltnúť. Dnes sú časy veľkých nádejí už preč. Postmoderna už veľa neočakáva. Nedôveruje túžbam. Správa sa trpezlivo, dosť často cynicky. Práve preto musíme poprosiť anjela nádeje, aby sprevádzal nás a tých, čo sú zodpovední v politickej a hospodárskej oblasti.

Nádej presahuje to, čo je viditeľné. Ešte nevidím, čo by sa mohlo stať, ale dúfam, že sa to stane. Dúfam, že chorý bude na tom lepšie a že sa znova uzdraví. Dúfam, že sa z cesty vrátim celý a zdravý. Dúfam, že uspejem na skúške. Dúfam, že spoločné rozhovory povedú k dobrému výsledku. Dúfam, že moje rozhodnutia budú mať na firmu kladný vplyv. Prítom naša nádej vždy siaha ďalej, než len po to, čo teraz ešte nie je viditeľné. Nádej sa zameriava na neviditeľné, na spásu, ktorú Boh na nás definitívne vykoná v našej smrti.

Kresťanskej nádeji sa vyčítalo, že je iba odkladom s prísľubom na život na druhom svete. No v politickom boji o lepšiu budúcnosť, o zdravšie životné prostredie, o spravodlivejšie štruktúry ľudia mnoho ráz zistili, že čisto pozemská nádej vedie k zúfalstvu a rezignácii. Istý mladý muž, ktorý sa angažoval za ochranu životného prostredia, mi rozprával, že bol stále nespokojnejší a pre svoje okolie čoraz neznesiteľnejší. Bol ateista. Do kláštora prišiel len preto, aby opäť našiel vnútorný pokoj vo svojom nasadení za lepšie životné prostredie. Cítil, že musí získať rozhľad aj mimo konkrétneho cieľa ekologických projektov, aby neupadol do zúfalstva. Nádej nám umožňuje pokojne a - ako hovorí svätý Pavol - trpezlivo a verne ďalej pracovať na lepšej budúcnosti. Vie, že tu nikdy nebudeme môcť vytvoriť raj. Viera v raj na druhom svete nás odbreňuje od všetkých křčovitých snáh vytvoriť zdravý svet.

Tak ti želim, aby ťa anjel nádeje sprevádzal v tvom úsilí vytvoriť lepší svet okolo seba, v tvojej rodine, v zamestnaní i v krajine. Potrebuješ anjela nádeje, keď sa všetci okolo teba iba rezignovane venujú každodenným záležitostiam. Nedaj sa nakaziť ich sklamaním. Dôveruj nádeji. Rozširuje tvoju dušu. Poskytuje tvojej duši vzlet, aby sa orientovala na to, čo má ešte prísť, kde sa budeme v neprekonateľnom zmysle môcť cítiť ako doma. Svätý Pavol to opisuje takto: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1 Kor 2,9)

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Milosrdný Bože,
veľmi túžim,
kráčať životom plný dôvery.
Často však cítim nedôveru a strach.
Chcel by som ti dôverovať.
A predsa mám často pochybnosti,
či ti môžem veriť.

Zmeň moje pochybnosti na dôveru,
s ktorou sa spoľahnem na tvoje slovo
a na tvoju spásnu prítomnosť.
Daruj mi túto dôveru aj vtedy,
keď sa ocitnem v ťažkých situáciách,
neviem, ako ďalej.

Nech dôverujem,
že ty ma nesieš vo svojich dobrých rukách,
že nado mnou držíš svoju ochrannú ruku
a že mi ukazuješ správnu cestu,
po ktorej mám napredovať.
Daruj mi aj dôveru v seba samého.
Často o sebe pochybujem, mám strach,
čo si druhí o mne pomyslia.

Chcel by som mať takú
silnú sebadôveru,
aby som už nedbal na to,
čo iní o mne hovoria.
Nechcem sa však
nad nikoho vyvyšovať.
Chcem jednoducho a s dôverou
byť tým, kým som,
bez toho, aby som sa musel
pred druhými obhajovať.

Daruj mi dôveru voči ľuďom,
aj voči tým, ktorí moju dôveru
zneužili. Nech napriek všetkému
verím v dobré jadro v nich.

Daj mi dôveru, ktorá vzchopí toho,
kto nevie dôverovať,
ktorá mu poskytne priestor,
v ktorom sa bude vedieť prijať,
a v ktorom sa rozvinie to, čo v ňom je.
Ty sám máš dôveru voči mne
aj voči ľuďom, s ktorými žijem.

Amen.

Anselm Grün „Daruj mi široké srdce - modlitby“

LEPIDLO Náš šesťročný syn si zlepoval konštrukciu celkom jednoduchého lietadla, ktoré sme mu nedávno kúpili. Ani nie o tri minúty mal prsty také dolepené, že ukazovák pravej ruky sa mu celkom prilepil k lietadlu. Z celej sily sa snažil odlepiť si ho. Ťahal ho, zúfalo ním mykal, ale prstom ani nepohol. Nezostávalo nám nič iné, len nájsť rozpúšťadlo, ktoré nakoniec problém úspešne vyriešilo.

Táto scéna sa mi vybavila v mysli práve včera večer, keď som navštívil novú rodinu, ktorá sa prisťahovala do nášho susedstva. Otec mi predstavil ich deti veľmi nezvyčajným spôsobom:

„To je Peter. Je to babrák. Máločo sa mu podarí.“

„A to je Katka, ktorá prichádza v zablatených topánkach. Tá je zasa lajdáčka.“

„Ako vždy, Michal je posledný. Som si istý, že zmešká aj svoj pohreb.“

Tomuto otcovi sa naozaj podarilo dokonale vystihnúť chyby a nedostatky svojich detí a upozorniť ma na ne.

Ľudia nám takmer dennodenne pripomínajú naše zlyhania, omyly, hriechy, čím nám pomáhajú na ne nezabudnúť. Podobne ako môj syn, ktorý sa zúfalo snažil odlepiť prst od lietadla, sú ľudia, ktorí sa zúfalo snažia zabudnúť na svoju minulosť. Tak radi by sa od nej „odlepili“ a začali odznova.

Keď ľuďom nedovolíme zabudnúť na ich minulosť a keď ani my nie sme ochotní na ňu zabudnúť, nalepíme na nich ich hriechy a omyly a nechceme v nich vidieť viac ako to, čím boli v minulosti. Keď im však odpustíme, pomôžeme im pochopiť, že aj keď nedokážu zmeniť, čo sa stalo, pre nás je to už minulosťou a dávame im novú šancu začať znova.

Boh robí to, čo my nechceme alebo nedokážeme urobiť. Keď prijmeme jeho odpustenie, oddelí naše hriechy od nás tak ďaleko, ako je východ od západu. To znamená tak ďaleko, ako si zrejme ani nevieme predstaviť; jednoducho, budú vytreté a navždy pochované.

Prečo to Boh robí? Pretože sme jeho milované deti, ktoré stvoril, vykúpil, za ktoré poslal na smrť svojho Syna Ježiša Krista. Nechce nám viac pripomínať naše nedostatky, omyly a chyby. Pozerá sa na nás nie ako na neposlušné deti, ktoré mnohé veci zbabrujú a pokazia, ale ako na vzácné a jedinečné bytosti, ktoré stvoril na svoj obraz a ktoré miluje nekonečnou láskou.

*Odpustenie je najhlbšia ľudská potreba
a Boží najvznešenejší čin.*

Horace Bushnell

Lectio divina Stratený a nájdený

Lk 15,1-3.11-32

¹Približovali sa k nemu všetci mýtnici a hriešnici, aby ho počúvali. ²Farizeji a zákonníci však reptali: Tento prijíma hriešnikov a jedáva s nimi. ³Vtedy im povedal toto podobenstvo: ¹¹A pokračoval: Istý človek mal dvoch synov. ¹²Mladší z nich povedal otcovi: Otec, daj mi podiel z majetku, ktorý mi patrí. A

otec im majetok rozdelil. ¹³Po niekoľkých dňoch si mladší syn všetko vzal, odišiel do ďalekej krajiny a tam svoj majetok hýrivým životom premárnil. ¹⁴Keď všetko premrhal, nastal v tej krajine veľký hlad a on začal trpieť núdzu. ¹⁵Ľíšiel teda a uchytil sa u jedného obyvateľa krajiny. Ten ho poslal na svoje pole pásť svine. ¹⁶A túžil nasýtiť sa aspoň strukmi, čo žrali svine, ale ani tie mu nikto nedal. ¹⁷Vstúpil do seba a povedal si: Koľko nádenníkov môjho otca má chleba nazvyš, a ja tu hyniem od hladu. ¹⁸Vstanem, pôjdem k svojmu otcovi a poviem mu: Otec, zhršil som proti nebu aj proti tebe. ¹⁹Nie som viac hoden volať sa tvojím synom. Prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov. ²⁰Vstal teda a šiel k svojmu otcovi. Ešte bol ďaleko, keď ho otec zbadal. Zľutoval sa nad ním, pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho. ²¹Syn mu povedal: Otec, zhršil som proti nebu i proti tebe. Nie som viac hoden volať sa tvojím synom. ²²Ale otec povedal svojim sluham: Prineste rýchlo najlepšie šaty a oblečte ho! Dajte mu prsteň na ruku a obuv na nohy! ²³Veďte vykrmené teľa a zabite ho! Jeddme a radujme sa, ²⁴lebo tento môj syn bol mŕtvý, a ožil. Bol stratený, a našiel sa. A všetci sa začali radovať. ²⁵Starší syn bol na poli. Keď sa vracal a bol už blízko domu, počul hudbu a tanec. ²⁶Zavolať si jedného zo sluhov a vyzvedal sa, čo sa deje. ²⁷Sluha odpovedal: Vrátil sa tvoj brat. Tvoj otec zabil vykrmené teľa, lebo sa vrátil zdravý. ²⁸Starší syn sa však nahneval a nechcel vojsť. Ale otec vyšiel a prehováral ho. ²⁹On však odpovedal otcovi: Pozri, toľko rokov ti slúžim, nikdy som neprestúpil tvoj príkaz, a mne si nikdy nedal ani kozliatko, aby som sa zabavil so svojimi priateľmi. ³⁰No keď prišiel tento tvoj syn, ktorý ti premárnil tvoj majetok s neviestkami, pre neho si zabil vykrmené teľa. ³¹Ale otec mu povedal: Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo mám, je tvoje. ³²Ale teraz sa patrí veseliť a radovať, lebo tento tvoj brat bol mŕtvý, a ožil, bol stratený, a našiel sa.

Ďalšie čítania: Joz 5,9-12; Ž 34,2-7; 2Kor 5,17-21

ČÍTANIE:

Toto podobenstvo je jednou z najlepších ilustrácií Božej lásky a milosti. Ukazuje nám, že Ježišova láska k hriešnikom pramení v Bohu - v Otcovej láske.

Príbeh nás v rýchlosti prevedie udalosťami, v ktorých mladší syn premrhal svoj majetok, zažije poníženie, kajá sa a rozhodne sa vrátiť domov.

Otec ho víta s otvoreným náručím a usporiada oslavu na počesť jeho príchodu. Jeho staršieho brata to však nepoteší a odmieta otcovo štedré odpustenie.

MEDITÁCIA:

Zapíšte si všetky výzvy, ktorým dvaja bratia čelili. S ktorým synom sa stotožňujete viac? Ako tento úryvok chápete vy?

Čomu sa môžeme naučiť od správania ich otca?

MODLITBA:

Zbožne čítajme 2Kor 5,17-21. Poprosme Ducha Svätého, aby nám ukázal, ako sa máme modliť, a nechajme sa ním viesť.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme o Otcovej veľkej láske k obidvom svojim synom. Teraz pouvažujme o jeho láske a milosti k nám.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Don Ernest Macák

* 7.januára 1920

MACÁK, Ernest, SDB

(* 7.1.1920 Vištuk, okr. Pezinok) - pedagóg, trpiteľ za vieru.

V r. 1930-1932 študoval na štátnom gymnáziu v Trnave, potom pokračoval na saleziánskom gymnáziu v Šaštíne. Po skončení piatej triedy vstúpil do rehole Saleziánov don Bosca vo Svätom Beňadiku. Gymnaziálne a filozofické štúdiá dokončil v Moravskej Ostrave (1936-1939). Pedagogickú prax vykonával v r. 1939-1942 v saleziánskych ústavoch vo Svätom Beňadiku, v Šaštíne a Trnave. Na štúdium teológie ho poslali do Turína (Taliansko). Na tamjšej Teologickej fakulte Pápežskej saleziánskej univerzity absolvoval iba dva semestre (1942-1943), lebo pre vojnové udalosti sa tam nemohol vrátiť. Teológiu dokončil vo Svätom Beňadiku, kde ho 29.6.1946 vysvätili za kňaza. V tom istom roku sa zapísal na Filozofickú fakultu Slovenskej univerzity v Bratislave (filozofia a dejiny), pričom vykonával aj kňazskú a pedagogickú činnosť (v bratislavskom oratóriu na Miletičovej ulici), potom aj v saleziánskom pedagogickom inštitúte v Hodoch pri Galante (1948-1949) a v Šaštíne (1949-1950). Tam ho v apríli 1950 stihol drastický zásah komunistického režimu proti slovenským rehoľníkom. Najprv bol internovaný priamo v Šaštíne, 25.4.1950 ho deportovali s ostatnými spolubratmi do Podolínca. Tu začal organizovať útek, ktorý sa mu 10.10.1950 vydaril. Aj keď na neho vydali zatykač, pokračoval v tajnej práci medzi mladými saleziánmi, ktorých postupne prepúšťali z „koncentračných kláštorov“. Uväznili ho 7.9.1952 v Přerove (Česko), odtiaľ ho previezli do Bratislavy, potom na Pankrác do Prahy, neskôr na policajnú psychiatriu do Bohníc, napokon na liečenie do Havlíčkovho Brodu a do Pezinka.

Prepustili ho 20.4.1955. Keďže nedostal štátny súhlas na vykonávanie kňazskej služby, zamestnal sa ako roľník v rodnom Vištuku. V apríli 1968 sa mu podarilo vycestovať do Talianska. Najprv účinkoval ako kaplán španielskych rehoľných sestier v Ríme (1968-1976), popritom intenzívne spolupracoval na mládežníckom vysielaní Vatikánskeho rozhlasu (vyše 600 výstupov). Neskôr ho predstavení vymenovali za direktora saleziánskej komunity Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda. Túto funkciu zastával do r. 1985. Potom vyučoval na Slovensko-talianskom gymnáziu v Ríme. R. 1987 ho vymenovali za direktora saleziánskej komunity v Bazileji (Švajčiarsko). R. 1990 sa vrátil na Slovensko. Tu mu zverili úlohu direktora saleziánskeho domu a riaditeľa Gymnázia Jána Bosca v Šaštíne. R. 1993 sa stal provinciálnom Saleziánov don Bosca v Slovenskej republike so zodpovednou úlohou organizovať saleziánske dielo na Slovensku v nových podmienkach slobodného štátneho zriadenia. V tejto funkcii účinkoval plných šesť rokov. Za jeho pôsobenia vzrástla slovenská saleziánska rehoľa z 231 na 268 členov. Popri svojich rehoľných a pedagogických záväzkoch sa venoval aj literárnej činnosti. Publikoval niekoľko kníh náboženskej povahy, napríklad Páter Pio. V bunkri hladu (sv. Maximilián Kolbe), Lurdy - maják atómového veku. Svojimi Zápiskami spoza mreží, ktoré vyšli v slovenskom, anglickom a španielskom jazyku, prispel k poznaniu dejín prenasledovania Cirkvi na Slovensku. Je aj spoluautorom diela Dejiny spásy (s R. Blatnickým a A. Paulíny). Všetky jeho publikácie vyšli vo viacerých vydaniach v zahraničí aj na Slovensku. Spolupracoval aj na dielach iných autorov (Miriam Liptovská, Andrej Dermek, Jozef Figura) a mnohé jeho literárne práce ostávajú zatiaľ v rukopisoch, ako napríklad: Keď vás budú prenasledovať (o organizovaných útekoch prenasledovaných saleziánov v r. 1950-1952 do Talianska); Medzi bratmi vlkami (o vyšetrovaniach a väzeniach v r. 1952-1955); Trinásť rokov roľníkom (1968-1987); Svätá omša, to je Ježiš (reflexie upravené Antonom Macákom SDB, farárom v Muráni); Otčenáše kňaza z výroby (meditácie).

MILAN S. ĎURICA SDB